

[Per Stig Møller]

for de ledige, hvilket fagbevægelsen jo også er enig med os i.

På denne baggrund kom der så også forhandlinger mellem os og regeringen. Men under disse forhandlinger tilnærmede regeringen sig ikke på ét punkt vore synspunkter. Tværtimod fjernede den sig fra dem – ja, den fjernede sig så meget, at den også fjernede sig fra sine egne forslag og synspunkter, sådan som vi netop har kunnet høre hr. Bakholt fortælle det, idet man simpelt hen bevægede sig væk fra de forslag, man havde stillet, og som vi havde erklæret os enig i, og bevægede sig længere væk fra os. Så det hjalp jo ikke ret meget, at vi støttede regeringen, når regeringen ikke støtter sig selv.

Her tænker jeg naturligvis på, at regeringen nu vil have 100 pct. dagpenge til dem, der går på uddannelsesorlov, og ikke længere 70, men 80 pct. til dem, der tager sabbat, ligesom regeringen jo nu også indfører en særdeles gunstig sabbatordning for de ledige.

Regeringen er hermed på vej til den borgerløn, som Institutet for Fremtidforskning så sent som i går advarede imod med den begrundelse, at borgerlønnen slet ikke vil fungere i dagens samfund, og – jeg citerer fra Mandag Morgen – »fjerner opmærksomheden fra den gruppe borgere, som ikke kan beskæftiges på det traditionelle arbejdsmarked.« Men det var jo faktisk lige netop dem, vi skulle interessere os for.

Vi pegede også på, at regeringens planer ikke er finansieret, og det er de stadig ikke, for det fremgår af svarene til udvalget, at finansieringen er skudt hen til finanslovforhandlingerne, hvor man jo så må håbe at undervisningsministeren finder midler til de lovede 60.000 uddannelsespladser. Ifølge samme nummer af Mandag Morgen findes der »overhovedet ingen planer og konkrete ideer om de 60.000 pladser, der står for halvdelen af reformens reduktion af ledigheden i perioden frem til år 2000.«

Det burde være slut med forslaget, når man ikke har nogen konkrete ideer og planer til, hvordan man vil realisere det, man sidder her og vil have flertal til.

Vi kan af svarene se, at selve reformen kommer til at mangle 1,8 mia. kr., hvis ledigheden stiger – og det siger EF jo den gør – og hvis genbesættelseskravet blot bliver på 33 pct. – og det siger KASA jo det gør.

Vi har foreslået regeringen andre veje og midler under forhandlingerne. Vi har påpeget under debatten den 27. maj – hvor statsministeren var ude af stand til at svare, hvad jeg selvfølgelig var skuffet over – en lang række muligheder for at forbedre beskæftigelsen langsigtet. Men regeringen hørte ikke efter. Vi har foreslået at følge vismændenes gentagne gange udtalte ønske om en anden dagpengepolitik til gavn for beskæftigelsen, men regeringen har været både blind og døv. Den troede på sit og var ude af stand til at forhandle.

Vi foreslog, at man udvidede den gruppe af mennesker, der kan komme på orlov, ved at forhøje dagpengemaximum til 165.000 kr. og sætte den generelle sats til 80 pct., sådan som vismændene jo i årevis har foreslået det, og sådan som den nye vismand, professor Torben Andersen, netop har gentaget det i Arbejdsgiverens seneste nummer, som er optrykt i betænkningen. Jeg vil gerne citere derfra:

»På ydelsessiden indebærer de fremlagte lovforslag så godt som ingen realitetsændringer i forhold til det hidtil gældende system. Med uændrede dagpengeydelse videreføres således de impulser, der udgår fra dagpengesystemet til sammenpresning af lønstrukturen. Dette har negative konsekvenser for beskæftigelsen og for fordelingen af denne.«

Men det var jo netop beskæftigelsen, vi skulle have positive konsekvenser for.

Vi har altså meget gerne villet nå et resultat med regeringen både med hensyn til skat, udgiftspolitikken i 1994 og arbejdsmarkedet. Vi kunne konstatere, at regeringen overhovedet ikke bevægede sig i vores retning på arbejdsmarkedssiden – tværtimod – at man ikke ville drøfte udgiftsfinansieringen og udgiftsloft for 1994, og at man kun rettede sine egne fejlagtige forslag på skattesiden.

Da vi ikke kan bygge vor fremtid på tro og håb, men tværtimod må frygte, at regeringen med sin politik skaber flere arbejdsløse på kort sigt og endnu flere på lang sigt, fordi man ikke har taget fat på strukturproblemerne, skønt det var dem, De Radikale for resten ville tage fat i, da de gik i regering, og fordi man ikke har lagt sig i selen for at styrke den bæredygtige udvikling gennem en erhvervs- og arbejdsmarkedspolitik, der peger frem mod vækst, eksport og beskæftigelse i regulære job ved at satse mere på udviklingen af den teknologi, der skal gøre